ואנן ניקו [ט]נעביד להו לכהנים מילתא דאתו בה לידי תקלה אפ"ה [א] עדיפא [כ]שלא יהו קדשי שמים מוטלים כנבילה אמר רבי חייא בר אבא בעי רבי יוחנן אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמן ירדו או לא ירדו א"ל רבי אמי תיבעי לך מעילה א"ל מעילה לא קמיבעיא לי דזריקה הוא דקבעה להו במעילה כי קמיבעיא ליה [ב] ירידה ופשיט לא ירדו ואין בהן מעילה רב נחמן בר יצחק מתני הכי א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמן יש בהן מעילה או לא א"ל רבי אמי ותיבעי לך ירידה א"ל ירידה לא קא מיבעי' לי דנעשו לחמו של מזבח כי קמיבעי' לי מעילה ופשיט הכי [א]לא ירדו [ב]ואין בהן מעילה: ואלו לא [ג] היה פסולן [וכו']: א"ר [ד] יוחנן [ג]לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרים בעופות והוא שקדם הקדשן את מומן ומודה ר"ע בעולת נקבה דכשקדם [ה] מומה להקדשה דמיא בעי רבי ירמיה יש נרבע בעופות או אין נרבע בעופות מי אמר [ד]מן הבהמה להוציא את הרובע והנרבע כל היכא דאיתיה ברובע איתיה בנרבע כל היכא דליתיה ברובע ליתיה בנרבע או דלמא הרי נעבדה בו עבירה אמר רבה ת"ש ר"ע מכשיר בבעלי מומין [ו] [ה]ואם איתא נכשיר נמי בנרבע הואיל וכשר בעופות שמע מינה אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא [ו]הנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן ומחיר וטומטום ואנדרוגינוס כולן מטמאין בגדים אבית הבליעה ש"מ: רבי חנינא סגן הכהנים כו': מאי קמ"ל איבעית אימא [ז]מעשה קמ"ל ואיבעית אימא מאי דוחה כלאחר יד: כשם שאם עלה [ט] כו': [ח]אמר עולא [י]לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו רב מרי מתני ארישא רב חנינא מסורא מתני אסיפא העצמות והגידין והקרנים והטלפים בזמן שמחוברין יעלו פרשו לא יעלו אמר עולא לא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו מאן דמתני אסיפא כ"ש ארישא ומאן דמתני ארישא אבל אסיפא לאו בני הקטרה נינהו: **מתני'** [י]ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלים ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות והקטורת [י]הצמר שבראשי כבשים ושער שבזקן תישים והעצמות והגידים והקרנים והטלפים בזמן שהם מחוברים יעלו שנאמר [2]והקטיר הכהן את הכל [ח] פירשו לא יעלו שנאמר [3]ועשית עולותיך הבשר והדם: **גמ'** [ט]ת"ר [2][ט]והקטיר הכהן את הכל המזבחה לרבות העצמות והגידים והקרנים והטלפים יכול אפילו פרשו תלמוד לומר [3]ועשית עולותיך הבשר והדם

ואנן ניקו כו'. לשון קושיא הוא: **לידי תקלה.** להעלות פסולין שירדו: **מוטלים כנבלה.** הקרבים [כו] בפרש שלהן: **ותיבעי לך מעילה.** אי מהני להו לאיקבעינהו [ז] במעילה: **לא ירדו.** דנעשו לחמו של מזבח ומיהו מעילה לית בהו דלא הוכררו לחלק ראוי לגבוה: **הואיל וכשרין בעופות.** דכתיב (ויקרא כב) תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים תמות וזכרות בבהמה [ח] ואין תמות וזכרות בעופות ומיהו מחוסר אבר לא משום הקריבהו נא לפחתך (מלאכי א) וכן [ט] מום מגונה: **דוקין.** טיל"א [י] לשון הנוטה כדוק שמים (ישעיה מ) והוא לשון דק או תבלול בעינו (ויקרא כא): **והוא שקדם הקדשן את מומן.** שחלה עליהן קדושת מזבח [קודם] אבל קדם מומן להקדשן לא היו קדשי מזבח מימיהן ואין המזבח מקדשן: **ומודה רבי עקיבא בעולת נקבה.** שעלתה למזבח תרד ואע"פ שכשרה בעופות [יב] דכמאן דקדם מומה להקדשה דמיא דאין לך מום גדול מזה: עוף לא שייך ביה רובע דאין עוף רובע אשה: **ואם איתא.** דעוף שנרבע כשר ליכשר לרבי עקיבא נמי בבהמה נרבעת אם עלתה לא תרד הואיל וכשר בעופות לכתחילה: ה"ג **אף אנן נמי תנינא הנרבע והמוקצה** ולא גרסינן הרובע דהא בעוף קאי ואין רובע בעוף. וקתני דיש נרבע: **וטומטום ואנדרוגינוס.** ואע"פ שלא נאמר תמות וזכרות בעופות קסבר [יד] בריה בפני עצמה היא ואינו ספק זכר ספק נקבה ורבי אליעזר פליג עליה בבכורות (דף מב.) דקתני סיפא רבי אליעזר אומר כל מקום שנאמר זכר ונקבה אתה מוציא טומטום ואנדרוגינוס מביניהם ועוף הואיל ולא נאמר בו זכר ונקבה אי אתה יכול להוציא מביניהן טומטום ואנדרוגינוס: **מאי קמ"ל.** תנא קמא נמי ירדו קאמר: **כלאחר יד.** ואין מורידן דרך בזיון בפרהסיא: **משלה בהן האור.** כל דהו יעלו דנעשו לחמו של אש [טו]: **ארישא.** מתני לה להא דעולא ארישא כדאמרן אפסולין שעלו וירדו דקתני מתניתין לא יעלו: **פירשו.** שהלכו מן הבשר לפני העלאתן לא יעלו והוא הדין נמי דאם עלו ירדו כדאמר לקמן בברייתא (דף פו.) אליבא דרבי ומוקמינן מתניתין אליביה: **כ"ש ארישא.** דדם [טז] עולה או אימורים בני הקטרה ניהו אם לא נפסלו והני כיון דמשלה בהן האור קדשינהו כמה שהן פסולין: **אבל עצמות וגידים לאו בני הקטרה ניהו.** דאמרינן לקמן (שם) מועשית עולותיך הבשר והדם הלכך לא שייכא בהו משלה [יז] אור לקדשינהו: **מתני' ואלו אם עלו ירדו.** ואף על פי שכשרין דלא שייך בהו מזבח כלל: [יח] **והקטורת.** שעלתה על מזבח החיצון דהא לאו ראוי הוא [יט]: **הצמר שבראשי הכבשים.** רישא דבבא אחריתי היא ובהדי עצמות וגידין קתני לה וכמשפטן [כ] שבראשי כבשי של עולה שהראש אינו בכלל הפשט וקרב עם עורו כדאמר בשחיטת חולין בפ"ב (כז.) אין לי אלא נתחים שישנן בכלל הפשטה וישנן בכלל הקטרה מנין לרבות את הראש שכבר הותז בשחיטה שאע"פ שאינו בהפשטה ישנו בהקטרה ת"ל כו' ויש לומר בגובה [כא] ערפו אבל לאשו: **וכן שער שבזקן תישים.** עולה:

גמ'

והוא שקדם הקדשן את מומן. שחלה עליהן קדושת מזבח אבל קדם מומן להקדשן לא היו קדשי מזבח מעולם ואפילו בדוקין שבעין אין המזבח מקדשן ותימה דבפ' ב' דבכורות (דף טז.) אמרינן והשוחטן בחוץ פטור רב הונא מתני חייב ומוקי לה בדוקין שבעין ואליבא דרבי עקיבא דאמר אם עלו לא ירדו ולכאורה לא קאי אמתניתין דהתם אלא אברייתא דתניא כוותיה דרב ששת שפירש כללו של דבר לאתויי לשוחט בחוץ דפטור ומיירי דקדם מומן להקדשן ועלה קאמר דרב הונא מתני חייב והשתא אמאי מתני חייב הא אמרינן הכא אפילו בדוקין שבעין ירדו כיון דקדם מומן להקדשן ובלאו הכי קשה דהא בכלל קתני הרי הן כחולין [כב] והיכי מתני חייב ובקונטרס הגיה שם בסיפא דברייתא דקדם הקדשן למומן והשוחט [כג] בחוץ פטור ועלה קאי רב הונא ומתני חייב וכן נראה דמייתי בתריה בין לפני פדיון בין לאחר פדיון עושין תמורה דהיינו סיפא דברייתא: **יש** נרבע בעופות או אין נרבע בעופות. הא דדרשינן בסוף פרק קמא דחולין (דף כג.) מן התורין למעוטי נרבע היינו כמסקנא דשמעתין אבל אם תמצא לומר דאין נרבע בעופות לא תוקמיה אלא למעוטי מוקצה: **ומותר** העומר. אינו בכלל שירי מנחות דחלוק הוא מהן שבא להתיר מן [כד] החדש ומן השעורין שתי [כה] הלחם באין חמץ ולחם הפנים אין נקטר בהם אלא שני בזיכי לבונה:

עין משפט
נר מצוה

כ א מיי' פרק ג מהלכות פסה"מ הלכה יב:
כא ב מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה א:
כב ג מיי' פ"ד מהלכות איסורי מזבח הלכה א:
ד מיי' פ"ג מהלכות פסה"מ הלכה ד:
כג ה מיי' פ"ג שם הלכה ט:
כד ו מיי' שם הלכה טו:
כה ז מיי' שם ופרק ו מהלכות מעה"ק הלכה ג:

תורה אור השלם

1. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַיהוָה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן תַּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם: ויקרא א, ב
2. וְקִרְבּוֹ וּכְרָעָיו יִרְחַץ בַּמָּיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּל הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחוֹחַ לַיהוָה: ויקרא א, ט
3. וְעָשִׂיתָ עֹלֹתֶיךָ הַבָּשָׂר וְהַדָּם עַל מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְדַם זְבָחֶיךָ יִשָּׁפֵךְ עַל מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַבָּשָׂר תֹּאכֵל: דברים יב, כז

שינויי נוסחאות

א] אפ"ה הא עדיפא (כתה"י): ב] נ"ל לי (ש"מ): ג] שלא (דק"ס. וכ"ה במשנה): ד] א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן (כ"י מ וכו"ד. וכ"ה לעיל לה ע"ב): ה] דכמאן דקדמו מומן להקדישן (כ"מ. וכ"ה ברש"י): ו] מומין ואמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן לא הכשיר ר' עקיבא אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרין בעוף והוא שקדם הקדשן את מומן ואם וכו' (כ"י צ): ז] עלו (ש"מ): ח] נ"ל הכל המזבחה. כן איתא במשנה שבמשניות (הגר"ב): ט] הקרביים בפרש שלהן (כ"מ). ובכ"מ נ"ל דאי אפשר לשרפן מיד דאין פסולן בגופן ובעו עבור צורה והא עדיפא אע"ג דאיכא למיחש שמא יעלם כהן ויקטירם. הגלתי נספר ישן: י] למיקבעינהו (ב"ש): יא] נ"ל הכל (הגר"ב): יב] פי' כתם כעין המצמצם את הראיה (לעזי רש"י): יג] בעופות דכל עולה זכר הוא (כ"מ): יד] בכ"י הלשון כך והאי דפסול בטומטום ואנדרוגינוס לאו משום ספק נקבה, דאין זכרות בעופות אלא משום דקסבר בריה בפני עצמה היא ור' אליעזר פליג וכו' (ב"ש): טו] נ"ל של מזבח (כ"י): טז] נ"ל דבשר (ש"מ). נ"א אברי (גליון): יז] ממשלת האור (ש"מ): יח] פי"מ מה"ד ומותר העומר כו'. כל אלו נאכלים ולא נקטרים הס"ד ומה"ד והקטורת (ש"מ): יט] הוא לו (ש"מ): כ] כאן הס"ד ומה"ד שבראשי כבשים כו' (כ"י): כא] בגובה ראשו אצל ערפו נ"ל (ש"מ): כב] כחולין לכל דבריהם והיכי נ"ל (צ"ק): כג] נ"ל והשוחטן (באה"ח): כד] תיבת מן נמחק (ישב"מ). ומח"כ נ"ל ובא מן השעורים (באה"ח): כה] ושתי (ש"מ): כו] לשון הש"מ מכאן עד וכו"ה, לא ידעתי ליסוד: כו] פי' רש"י כמשנה להלן פו ע"א ותוס' שם:

מסורת הש"ס

א) [פסחים נט:], ב) [שבת קנח:] ע' ירוש' פסחים פ"ו ה"א, ג) [לעיל לה: ע"ש מנחות עט.], ד) [ר"ק: בכורות מא. תמורה כח. נדה מא.], ה) יבמות פג: [בכורות מב.], ו) בעירובין שבת כא., ז) [לעיל מג.], ח) חולין ג., ט) ת"כ ויקרא נדבה פ"ו ה"ט ספרי ראה עת, י) קידושין כד: ושי"נ.

לעזי רש"י

טיל"א טיילא. תבלול (כתם בעין המצמצם את הראייה).

ליקוטים

רבי חנינא סגן הכהנים כו' מאי קמ"ל כו'. רבי חנניה סגן הכהנים אף על פי שלא הוזכר בשם אביו אף אביו היה חכם, דתנן בפרק המזבח מקדש כל שלא היה פסולו בקודש כו' רבי חנניה סגן הכהנים אומר דוחה היה אבא כו'. ובגמרא, מאי קמ"ל אי בעית אימא מעשה אתא לאשמעינן ואי בעית אימא מאי דוחה כלאחר יד. משום דרבי עקיבא מכשיר דוקא בבעלי מומין בדוקין שבעין (והיא) שכשרין בעופות ואמר רבי חנניה דאביו היה דוחה אפילו אותן, ואמר הלכה למעשה דלהדיא הוא דוחק, ואבע"א כלאחר יד, לא להדיא הואיל וכשרין בעוף, ומורידין נמי דלא סבירא ליה דרבי עקיבא (ערכי תנאים ואמוראים ע' ר"ח סגן הכהנים):

שיטה מקובצת

בעי ר' יוחנן. מכאן יש לאוכיח הא דפי' לעיל דאף לר' יהודה (קאמר) דלא"כ הוי ליה למימר לר' רבי אליבא דר"ש דאמר נשפך דמה לא תרד גבי קדשי קדשים (ואימורי קדשים כו': מאן דמתני אסיפא. הא [ד]קאמר אבל משלה בהן האור יעלו וכמאן שפקעו כו' כל שכן ארישא דתנן כך אם ירדו לא יעלו. וס"א הא דקאמר במתני' לא יחזור ר"ל אם לא רצה כליהור שלא נצרך. והא דקאמר הכא יעלו ר"ל אם רצה. ולא נטילה דלא יחזור משמע בשום ענין אפילו אם רצה. לכך נראה לי דלא יחזור מיירי כדקאמר לקמן כגדידי והכא מיירי דעדיין יש בו לחלוחית: והקטורת. פי' קטורת על מזבח החיצון הואיל ואין לו שום ראיות עליו. ולא"ם יפרי דמים המתנים בפנים שנתנן בחוץ לי דאפשר דאין להם ראיות זה על זה ואתרינן אם עלו לא ירדו. וי"ל דמי"מ שם דמים ראוין על מזבח החיצון אבל אין שום קטורת ראוין על מזבח החיצון: תנו"ה יש נרבע בר לא תיקשיה אלא למעוטי מוקצה. וי"ב אבל קשה לי קאי דלאנה תרי קראי מן התורים ומן בני היונה ותרוייהו למה לי [illegible]

אלא בדוקין שבעין. דוקין טולי"א כגון הנוטה כדוק שמים, ולהכי לא ירדו דאין מומן ניכר כל כך. ל"א דוקים שיש לו מום בעפעפים, ולהכי קרי לעפעפים [דוק, דעפעפים] על העין כרקיע דהכי אמרינן בספרי אגדות העין דומה לעולם קטן העפעפיים כנגד הרקיע, והתחתון כנגד הארץ, והלבן שמקיף את העין כנגד ים אוקינוס שסובב את העולם, והשחור שבו שהוא עגול דומה לגלגל חמה (בכורות לח.) **הואיל וכשרים בעופות.** לכתחילה, שאין פוסל בהן אלא חסרון אבר כגון יבש גפה נסמית עינו או נקטעה רגלו משום הקריבהו נא לפחתך כדמפרש בבכורות, אבל דוקין שבעין לא פסלי בהו ואע"ג דמום גמור הוא לא נאמרו מומין אלא בבהמה דכתיב תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים, מיניה דרשינן תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות, הואיל וכשרין בעופות לכתחילה, בבהמה אם עלו לא ירדו: **והוא שקדם הקדשן את מומן.** אבל קדם מומן את הקדשן לא חלה עליהן קדושת מזבח לעולם אלא קדושת דמים, ואין המזבח מקדש פסולין אלא שנראו לו: **ומודה ר"ע בעולת נקבה.** שתרד, ואע"פ שכשירה בעופות לכתחלה מ"מ דכמאן דקדם מומה להקדישה היא שאין לך מום בעולה גדול מזה דלכל עולה זכר הוא (לעיל כה:) **מן הבהמה.** אדם כי יקריב מכם מן הבהמה, ולא כל בהמה (נדה מא. ובעי"ז תמורה כח.). ממעטת בהמות ולא כולן: **להוציא את הרובע והנרבע.** ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים שלא נסקל, דפסול לגבי מזבח (ב"ק מ:): **הנרבע והמוקצה כו'.** כמלוקין דקדשים קמיירי. מוקצה, שהקצהו ויחדו לעבודת עבודת כוכבים: **והנעבד.** שהשתחוה לו ועשאו עבודת כוכבים: **מטמאין בגדים אבית הבליעה.** כדין נבלת עוף טהור, דכיון דאין ראוין להקרבה, כדתניא מן הבהמה להוציא רובע ונרבע כו' ומליקתו נבלה (יבמות פג. ובעי"ז בכורות מג.). נבלת עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב לא יאכל לטמאה בה (יבמות שם): **מעשה.** מעשה רב, הואיל ומעיד שכן היה של בית אביו עושין

הלכה היא (עפ"י שבת נא.): **לא שנו.** דאם ירדו הנך פסולין משמע דלא יעלה (לעיל מג.): **והקטיר הכהן את הכל.** הכל רבויא הוא: **יכול אפילו פרשו.** מן הבשר הנך גידין (חולין צ.):

הכאן שייך לעמוד הבא

מה אשם עצמותיו מותרין. [illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones